

Наймичка (дуже стисло)

Тарас Шевченко

Пролог. У неділю на світанку в полі похилилася молодиця, пригортаючи дитину та оплакуючи свою долю.

Є у неї багата рідня, та довелося покинути рідну оселю, бо зганьбила себе, народивши сина-безбатченка.

I

На багатому хуторі жило немолоде подружжя. Були у них і достаток і злагода, тільки дітей не мали й дуже через це журилися.

Якось у неділю старі раптом почули плач дитини. Вибігли до перелазу, а там — сповите дитя. Дуже зраділи, подякували Богові, взяли його. Знайшли кумів, охрестили Марком.

Минув рік. Старі доглядали хлопчика, як рідного сина. Аж ось прийшла на хутір гарна молодиця, стала проситися до них у найми.

Настя з Трохимом, порадившись, вирішили взяти наймичку, бо чим було вже важко і по господарству поратися, і малого Марка няньчити.

Наймичка зраділа. Була в роботі невсипущою, все встигала, и найбільше за дитиною доглядала, піклувалася, як про рідну. Старі тільки дивувалися та раділи, а Ганна вночі тайкома плакала й долю свою кляла. Уранці малий Марко простягав до неї рученята й мамою звав.

Пройшло чимало літ. Не стало вже баби Насті, Марко виріс, став чумакувати. Старий вирішив одружити Марка. Запитав поради у наймички. А та сказала, що хай парубок сам це вирішує. Розпитали та й заслали старостів. Почали готуватися до весілля. Трохим просив Ганну бути весільною матір'ю, а та навідріз відмовилася пішла в цей час до Києва на прощу.

У Києві не вистачило Ганні грошей, то найнялася до міщанки оду носити. Купила в печерах Маркові й невістці святі подарунки. На хуторі прийняли її радо. Тричі ходила наймичка в Київ на прощу. Повернувшись учетверте, відчула, що занедужала. Усе розпитувала, чи скоро Марко повернеться. І дід Трохим, і Катерина не відходили від неї. Нарешті й Марко приїхав, усім подарунки привіз. Попросила наймичка, щоб залишили їх із Марком самих, та й відкрила свою таємницю: "Прости мене! Я каралась Весь вік в чужій хаті... Прости мене, мій синочку! Я... я твоя мати". Почувши це, Марко зомлів, а як опритомнів, мати була вже нежива.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

У поемі "Наймичка" Т. Шевченко продовжує тему зведеної дівчини, покритки, долі дитини-байстряти. На відміну від Катерини, героїні однойменної Шевченкової поеми, Ганна знайшла в собі сили подбати про свою дитину. Вона підкинула сина бездітному багатому подружжю, а через рік пішла до них наймичкою. Усе життя була поряд із

дитиною, терпіла страшні душевні муки, але не могла назвати Марка сином. І призналася у своєму материнстві тільки перед смертю. Її материнська самовідданість гідна великої поваги, хоч, а звичаями тих часів, таких матерів-покриток лише засуджували, сміялися з них.